

В. „Република“
излази всяка Събота

Абонамента на „Република“ е във предплатата.

За България:
за 3 месеца 1·50 левъ
„ 6 „ 2·50 „
„ 1 година 5 „

За Странство:
за 6 месеца 4 лева
„ 1 година 7·50 „

Абонирането става направо във администрацията и при всички телегр. пощи, станции или при мѣстните настолтели и се счита винаги отъ началото на мѣсеца.

Неплатени писма не се приематъ.

Ръкописи не се връщатъ.

Единъ брой 10 ст.

РЕПУБЛИКА

ОРГАНЪ НА БЪЛГАРСКИТЕ РЕПУБЛИКАНЦИ

LA RÉPUBLIQUE

Organe des républicains bulgares

Обявления се приематъ

За единъ редъ гармондъ на IV стр. 15 ст. за пръвъ път и по 10 ст. на всички постъпващи.

За обявленията на I стр. — съ особно споразумѣние

Съдеб. пристави плащащи по 2 ст. на дума.

Всичко, шо се отнася до редакцията и администрацията се испраща на адресъ: Редакция вън „Република“ — Сливенъ.

Поръчки, непридружени съ стойността имъ, оставатъ безъ внимание.

Единъ брой 10 ст.

* Всичко за народа и всичко чрезъ народа *

Редакцията на в. „Република“ честити на своите любезни читателки и читатели новата 1900 година.

Идущата недѣля в. «Република» нѣма да излѣзе по причина на празници.

За послѣденъ путь
се умоляватъ г. г. абонати-
тѣ на вѣстника ни да се внесатъ до 1 януари абонамен-
та, слѣдъ което ще полу-
чать и премията си. Всѣки
знае какви сѫ трудноститѣ,
които неумолимо придрожа-
ватъ нашето прѣдприятие.

Администрацията.

Освобождаватъ се да пращатъ кар-
тички за Нова Година слѣднитѣ лица, кои-
то подариха въ полза на фонда за безплатни ученически трапезарии:

1. Петъръ Русчевъ — търговецъ 5 лева.
2. Стефанъ П. Мамулевъ 5 „
3. Стефанъ Гидиковъ 10 „
4. Тодоръ Алексиевъ 5 „
5. Панайотъ Я. Пощовъ 5 „
6. Д-ръ Мирковичъ подарява 35 лева.
7. Киро Чашевъ 10 „
8. Д-ръ Зах. Димитровъ „ 5 „
9. Т. Мирковичъ „ 5 „
10. Стефанъ Мих. Дерменджиевъ нѣма да приема посѣщения на имения си денъ; вместо това подарява 10 лева.

11. Петъръ Михаиловъ една маса за трапезарията.

12. Стефанъ Пановъ — столарь една маса за трапезарията.

Степанъ Гидиковъ извѣстява, че нѣма да приема посѣщения на имения си денъ, 27 декември.

Ст. П. Стефановъ нѣма да празнува на 27-ий того именния си денъ.

Степанъ П. Мамулевъ нѣма да приема посѣщение на имения си денъ, 27 того.

Христо Дограмаджиевъ извѣстява, че по домашни причини нѣма да приема посѣщения на именния си денъ.

Сливенъ, 25 Декември 1899 г.

Имахме нѣколко пъти вече случая да отблѣжимъ съ радостъ значителното пробуждане на политическото съзнание у насъ тая година. Не само избирателитѣ се явиха въ голѣмо число, не само изборната борба бѣше оживена, не само едно отрѣзане, едно окапитулаже произведе между нашите политики, та по-серозно захванаха да гледатъ на бѫдѫщето на страната, не само млади енергични дѣятели се появиаха съ радикални искания, но и старитѣ дѣятели, старитѣ партии се съживиха и залувиха на по-усилена работа.

Прѣди нѣколко врѣме ний видѣхме народолибералитѣ на конгресъ, сега имаме прѣсните новини за конгреса на старолибералитѣ или цанковиститѣ. И двата конгреса сѫ свикаха отъ нуждата на тия партии да се организиратъ по-здраво. Но каква голѣма разлика има между съдѣржанието имъ! Конгресътъ на цанковиститѣ е пѣла плѣсница за народолибералитѣ. И еднитѣ и другитѣ сѫ стари партии, но дѣтѣ цанковиститѣ се стараятъ да се подмладятъ, да влѣятъ нови струи въ овѣтѣлите рамки, народолибералитѣ искатъ да си останатъ вѣчно стари и изтѣркани. Нѣщо повече: тѣ днесъ оставатъ едничките консерватори, ако не смѣтаме народняцитетѣ, които сѫщо тамъ клонятъ. Народолибералитѣ се събраха въ София за да дадатъ клѣтва на Грекова, че безпрѣкъсловно ще се влачатъ подирѣ му, а цанковистката партия заявява, че нѣма да се кланя вече на личности, а на принципи.

Цѣлото събрание на народолибералния конгресъ е отвратително работѣлие къмъ княза, заявление на вѣрноподаднически и лакайски чувства, а цанковиститѣ се обявяватъ защитници на радикални реформи, каквито ний и толкозъ още нови ратници проповѣдатъ. По своя радикализъмъ тѣ надминаха всички стари партии, дори и мъгливитѣ демократи, които още не смѣятъ да прѣгърнатъ открито дѣ да е си налѣжащи искания, а тѣнаникатъ общи и неудовлетворителни фрази.

Еволюцията на цанковистката партия, макаръ още обѣщанията да сѫ на книга,

не може да не ни радва. Не може да не ни радва това стремение на една стара партия да се подмлади, да сѫжаса рѣшително съ безпринципното и шаткаво минало и да се подпрѣтне на организация върху начала и програмни искания, каквито новите нужди налагатъ. Не може да не ни радва това високо провѣзгласяване на реформи, за които се боримъ и въ които само лежи гаранцията за единъ правиленъ политически и економически животъ. „Прѣставителство на меншествата“, „провѣрка на изборитѣ отъ независими сѫдии“, „даване подъ сѫдъ на чиновниците безъ позовление на тѣхното началство“, „уволняване само отъ сѫда“, „учредяване на общъ държавенъ застрахователъ институтъ“, „автономия на общините“, „осигуряване на изборното право“, „данъкъ само върху дохода“ и пр. сѫ искания, които правятъ честь на новопокръстената прогресивно-либерална партия. Нѣма да говоримъ тука за нѣкои отъ мѣркитѣ, които тя мисли да вземе за повдигане на земедѣлието и индустрията и които подлежатъ на голѣма критика. Тука ний не искаме да критикуваме слабитѣ страни на програмата ѝ, а да изтѣкнемъ утѣшителния фактъ, че и старитѣ партии почнаха да съзнаватъ вѣрността на много наши вѣзгли и да напушчатъ вече безплодната досегашна неопрѣдѣлена дѣятелностъ.

Като посочихме въ какво цанковистската партия се подмладява, нека посочимъ и въ какво остава стара. Тя остава стара въ своето суевѣрно поклонение прѣдъ Русия. Русофобското течение у насъ има голѣма историческа заслуга именно за туй, че подби донейдѣ онова идолопоклонство къмъ дѣдо Ивана, което бѣше обвзело всички бѫлгари, и докара едно по-трѣзво схващане на русофилството. Днесъ това русофилство влѣзе въ по-разумни и по-добре разбрани граници. Но цанковиститѣ си оставатъ непоправими въ туй отношение. Тѣ продължаватъ да сѫ по-руси и отъ самите руси и да експлоатиратъ слѣпата признателностъ на народа по вѣзмутителенъ начинъ, като вѣзвѣждатъ всичко руско въ единъ видъ светиня. Когато виждаме, какъ тѣ се вѣзхищаватъ даже отъ русия това-

кратизъмъ, имаме право да се съмнѣваме въ чистотата на тѣхнитѣ либерални и демократически обѣщания. За хатъра на Русия не ще ли бѫдатъ готови тия хора да стѫпчатъ подъ крака си и конституция, и народенъ суверенитетъ, и независимостъ? Нѣма ли да отстѫпятъ тѣ Бургазъ, да прѣдадатъ нѣкой политически прѣстѫпникъ, или да позволятъ на руското агенство да хазайничи въ страната, щомъ това поиска Русия? — Ето гдѣ, подъ каквito ще нови имена да се прѣкръства, цанковистска партия си остава стара, много стара.

Тя си остава стара и въ отношение то ѹ къмъ духовенството и черквата. Нито една отъ нашите партии не е взимала тъй рѣвностно подъ закрилата си прѣстѫпнитѣ дѣла на разни владици и калуѓери, както тая партия. Нито една не е показала такова усърдно услужване на духовенството въ неговите реакционни попълзвновения. Като биятъ върху религиознитѣ струни на православното болшинство, цанковистите сѫ готови, за да иматъ на страната си простолюдието, да дадатъ на черквата и на духовенството привилегии и властъ отъ срѣдновѣковно значение. Тѣ сѫ готови да изкаратъ по-скоро възмутенія народъ за тѣлца отъ вагабонти, отколкото да допустнатъ лоша дума противъ единъ Гервасий или единъ побѣснѣлъ Методий Кусевичъ. Има признания, че тѣ сѫ готови даже да смачкатъ свободата на религиознитѣ убѣждения, и то защото въ Русия православието не се церемони твърдѣ съ друговѣрците. Ето защо, при толкова радикални реформи, тѣ и дума не споменуватъ за раздѣляне на черквата отъ държавата, за въвеждането на цивилното вѣнчаване, на цивилното погребение, за отнемане на сѫдебната властъ отъ рѣшѣтѣ на духовенството и пр. И тука тѣ сѫ непоправимо стари.

Новопокръстената партия ни обѣща, че ще изпълни своята програма, кога дойде на властъ. За тая цѣлъ тя ще се организира здраво и нѣма да допушта между редовете си службогонци, които да я

отбиятъ отъ програмата ѝ. Хубава мѣрка и хубави обѣщания, но на книга. Дѣла, дѣла! Само дѣлата привързватъ довѣрието.

Не е ли врѣме вече и демократическата партия да излѣзе отъ своето неопредѣлено поведение и да формулира въ ясни и опредѣлени точки какво иска и за какво се бори? Ний вѣрваме, че младите демократи ще прѣдизвикатъ и въ нея едно по-смѣло изказване не само по толкова налѣжащи реформи, но и по самата форма на управление. Доста маски и колебания! Съ дворци и династии нищо не можемъ завѣрши.

По залѣсяването.

Г. Илия Гудевъ, въ недѣля, на 19 того, хубавичко разви прѣдъ многобройната публика какви лоши послѣдствия има обезлѣсяването и какви добри резултати ще могатъ да се очакватъ отъ залѣсяването. Ще се помѣжчиме да прѣдадеме тукъ вкратцѣ неговата сказка.

Горитѣ, сѣнките, зеленината сѫ прѣди всичко приятни и поетически нѣща. Всѣдѣ тѣхъ човекъ се чувствова пободъръ, по-весель, по-възвишъ душевно. Тѣлото се отморява, духътъ прояснява. Пустотата и униние е тамъ, дѣто ги нѣма.

Гориститѣ мѣста задържатъ влагата и за това въ тѣхъ има много повече извори, отколкото въ обезлѣсените мѣста. Едно врѣме въ околността на Сливенъ е имало дѣ да е си извори, на които сега само сухитѣ дупки сѫ останали; то е защото безжалостната рѣка на дѣрваря е опустошила по-голѣмата част гори. Отъ туй е произлѣзо и намалението на разните рѣки и притоци, които прѣдъ сѫ имали голѣмо количество вода, а сега сѫ почти прѣсъхнали.

Когато вали дъждъ, гориститѣ мѣста задържатъ водата и тя се отича по-равномѣрно надолу въ долината; а голитѣ мѣста не могатъ да я задържатъ и отъ бѣрзото ѹ отичане притоцитѣ и рѣките при-

ха си казали, освѣнъ нѣколко банални думи. Но сега той усѣща да стои въ устата му една фраза, фраза кѣсичка, но топла, като нейното дихание, страстна, като нейното зарумено лице, фраза, която го мѣчеше отъ толкова врѣме и която сега бѣше изкокла и въ сърдцето му и тръсъше изходъ съ непрѣодолимия напливъ на стихийнитѣ пориви.

Той усѣти кръвта да бликва въ главата му, цѣлото му лице да става червено като бужуръ, мускулитѣ му да се разтреперватъ, устата му да се напълва съ плонки, очите му да се замъглатъ. Той чувствоваше, че една глупостъ се мѣди на устнитѣ му и че той не ще има сила да я отстрани. Неволно той стисна рѣката на своята дама и придръпна нейното тѣло по-наблизо. Гърдитѣ и се притиснаха къмъ неговите, лицето ѹ дойде съвѣсъмъ близко до него и за врѣхъ на съблазнението той усѣти, че на неговото рѣкостискане отговаря друго рѣкостискане, тихо, колебливо, нервожно. Тогава, подъ очарователната мелодия на валса, подъ зашемадителното впечатление на танца въ рѣка съ тая съблазнителна снага, подъ неудѣржимия напливъ на тая любовъ, която го мѣчеше отъ нѣколко мѣсеса и къмъ която не оставаше равнодушна госпожа Щерева — той имаше за това хиляди дрѣбни факти, — той прошушна до ухото ѹ съ единъ тихъ, прочувстванъ, милуетъ гласъ:

— Азъ те любя! Азъ те любя!

Тя трепна, но нищо не отговори. Лицето ѹ цѣло поруменѣ, но тя не се смущи въ душата си. Тя отколѣ очакваше тия думи, за туй и тѣ не я изненадаха. За нея, сѣкашъ, бѣше извѣстно, че Лилиановъ нѣма да се забави да ѹ ги каже, ако не тая вечеръ, то друга, третя. Нейното женско сърдце долавяше вѣрно всички ония незабѣлѣжими дрѣбодии у Лилианова, които другъ погледъ не би видялъ забѣлѣжилъ, но които та схващаше като толкова свидѣтелства на тайна

иждатъ извѣнредно много, отъ което проплазътъ наводненията. Прѣди, когато околностите на Сливенъ не сѫ били обезлѣсени, не е имало тия наводнения, които сега причиняватъ на града такива бѣдствия. И тогава сѫ валѣли силни дъждове, и тогава е прииждало вода, но нито коритата на рѣките сѫ се запълвали съ пъсъкъ, както сега, нито такова внезапно прииждане на води е имало. За всичко туй е причина обезлѣсяването.

Гориститѣ мѣста дѣржатъ климата умѣренъ и влияятъ благотворно върху близките полета; сушата и градобитнината, които опустошаватъ отъ нѣколко години страната ни, сѫ слѣдствие до голѣма степенъ на обезлѣсяването. Горитѣ омекотяватъ сuroвостите на зимата и пековете на лѣтото.

Напослѣдъкъ захваща да се доказва, че горитѣ влияятъ и на вѣтровете; страшните бури, които опустошаватъ Далмация отъ нѣколко години насамъ, се отдаватъ на обезлѣсяването.

Нашето хубаво отечество ще заприлича скоро на печална пустиня, ако обезлѣсяването върви съ такива крачки напредъ, съ каквите е вѣрвѣло досега. Насъни очакватъ голѣми бѣдствия, които ще ни опропастятъ економически, ако не се притечимъ на помощъ на дѣржавата, що съ частна инициатива да помогнемъ за залѣсяването на страната.

Нека се привикнемъ и да привикнемъ народа не само да запазва горитѣ и дрѣчетата, но и да сади нови; полека, неусѣтно ний ще обогатимъ страната съ нови гори и съ това не само ще я разхубавимъ, но и ще ѹ принесемъ огромна полза. Нека залѣсяваме голитѣ байри и мѣстности, нека прѣмахнемъ тия грозни сипеи, които пълнятъ рѣките ни съ пѣсть и камъни, нека укрѣшимъ брѣговете на рѣките, нека направимъ хиляди райски кѫтчета, кѫдѣто всѣки може да отджуне съ наслада подъ сѣнката на дѣрвесата; безъ много разноски и трудъ, само съ повечко

дѣлбока любовъ. Рано или късно той трѣбва да ѹ пришепне тия думи. Той ѹ ги длѣжеше и тя ги очакваше съ всичката тѣрѣстеност на самоувѣрената хубавица. При всичко туй, когато чу неговиятъ сладъкъ шепнешъ гласъ да разкрива нѣща, които тя знаеше и очакваше, тя почувствува като да ѹ откриха нова неизвѣстна радост и кръвта и се развѣлнува въ приятно пострѣсане. Една сладостна нега се разлѣе по всичките фибри на тѣлото ѹ, краката ѹ се подкосиха уморени и тя помоли съ малко треперящъ гласъ кавалера си да я заведе на мѣстото, като му стисна дѣлго рѣката и му прошепна двусмислено:

— Благодаря!...

Лилиановъ се отдръпна на страна и вече не отиде да танцува съ друга на валсъ. Разсѣяно отговори той на нѣкой приятелски запитвания и не усѣти кога го дѣрпаше за редингота единъ неговъ приятел, който го молѣше да го запознае съ една госпожа, а отиде въ буфета и сѣдна уединено на една маса. Той бѣше така захлѫснатъ, че не отговори на нѣкой поздравления и не забѣлѣжи любопитнитѣ погледи на познайници, които се вглеждаха въ залисаното му лице. Нѣщо неизказано блажено пълнѣще душата му, но той не чувствоваше нужда да се смѣе, да приказва, да се весели, да разтваря сърдцето си на приятели, а напротивъ, трѣсъше уединение за да си събере мислите и да си каже високо, отчетливо, самъ на себе си: „Лилиановъ! Ти си най-щастливиятъ човекъ на свѣта!“ Внезапно гърдитѣ му вдѣхнаха дѣлбоко и той усѣти приятна виолетна миризма, тая миризма, която се изпаряваше прѣдъ малко отъ дрѣхитѣ и отъ снагата на госпожа Щерева. Тая миризма му се стори сега необикновено сладостна. Съ нея вѣче въ душата му се свѣрзваха образи и спомени отъ неизразима очарователност. Тая миризма не бѣше останала по гантите или по дрѣ-

ПОДЛИСТИНИКЪ

Краевѣковенъ разказъ

Изъ богато окиченія и освѣтленъ салонъ се носѣха вече въ вихренъ валсъ десетина двойки. Госпожа Щерева, въ разкошна бална рокля, нова направена за коледнитѣ празници, се бѣше отпуштила грациозно въ прѣгрѣдките на Лилианова и, като че ли не сѣживаше на земята, леко, съвѣсъмъ леко се носѣше кръглообразно по неговите стѣлки. Три пѫти вече тѣ бѣха обиколили широкия салонъ, но нито той, нито тя чувствоваха умора, макаръ че и тя, и той да дѣла достатъчно танцуvalи съ други. Лилиановъ чувствоваше цѣло удоволствие да обикаля съ тая лека танцуващка, която сѣкашъ хвѣрчеше по-дирѣ му. А Госпожа Щерева съ голѣма приятностъ се любуваше на това майсторско и деликатно вѣртение, съ което нейниятъ кавалеръ я носѣше изъ салона. Съ никого други тя не по-надаше тѣлъ добре въ тактъ. Съ никого други тя не усѣщаше тѣлъ хубаво приятността на валса.

За четвърти пѫти Лилиановъ почваше обиколката на салона. Той гледаше нейната полу-гола шия, бѣла, стройна, дѣлъжка, прилична на мраморната шия на Афродита. Пълнитѣ и гърди, които стояха малко отворени възъ горната страна, се допираха отъ врѣме на врѣме до неговите и тогава една трѣпка прорѣзваше цѣлото му тѣло. Нейното валчесто, леко зарумено лице, съблазнително се мѣркаше тѣлъ близко до устнитѣ му. При нѣкой завѣртвания разхвѣрлени косми отъ кестеневата и разкошна коса милваха лицето му, като че ли го закачаха за неговата нерѣшителностъ. Той чувствоваше нейното учестено дѣхане и отъ врѣме на врѣме една тоpla, сѣкашъ напоена съ сладострастие, струя полъхваше лицето му. До сега тѣ не бѣ-

добра воля ний ще завъщайме на идущи тѣ поколения грамадни богатства.

Това горѣ-долу каза и искаше да каже говорителът.

Ний ще се повърнемъ отново по задачите на съставеното въ града ни *дружество за замъсяване града Сливен и околността му*, а сега приканяме нашите граждани и граждани да му се притечать на помошь, като се запишатъ за членове. Цѣльта е толкова благородна, а жертвите сѫ толкова малко (25 ст. на мѣсецъ или 50 дръвчета посадени на година), што не върваме нѣкой да се откаже.

Вътръшънъ прѣгледъ

Цанковистската партия на 11 того свика конгресъ въ София, на който се е прѣкъстила отъ старо-либерална на прогресистско-либерална. Програмата ѝ още не е напечатана, но отъ напечатания отчетъ се вижда, че въ нея влизатъ нѣколко радикални реформи съгласни съ тия на нашата програма. Тая крачка по пътя, който ний сме заловили, заслужва всѣка похвала, но още повече щѣше да я заслужва едно по-пълно навлизане въ радикалните реформи и едно издиране на републиканското знаме. Не сѫ ли разбрали до сега цанковистите, че България и двоцътъ не могатъ млѣ брашно наедно?

Сегашното правителство и болшинство правятъ економии наопаки. Тѣ увеличаватъ безотчетните фондове, не бутватъ цивилната листа на княза, нито заплатятъ на министрите и толкова други излишни разходи, а ходятъ да тръсятъ економии въ просвещението и въ здравието на народа. Слѣдътъ рѣшението да се закриятъ нѣколко гимназии иди рѣшението да се закриятъ нѣколко болници. И това било економии! И това било изпълнение на либералната програма за безплатна медицинска помощъ! Срамъ!

Сесията на народното събрание ще се продължи до 23-ти Януари. Министрите иматъ нужда отъ този срокъ за да пъшаатъ безочетните фондове. Щомъ се закрие събранието, какво не става санкция.

Редакторите на „Работнически вѣстникъ“ приписватъ собствената си умствена мъгла на хората. Вмѣсто да правятъ глупави бѣлѣжки, тѣ щѣха да сторятъ по-добре да прѣпрочетатъ внимателно каквото ще критикуватъ. Въ статията ни се говори по горѣ-долу еднаквите иска-

хитъ му отъ прикосновението съ госпожа Щерева, а се бѣше запечатала въ неговата щастлива паметъ. Отъ тамъ излизаше тя и заедно съ нея излизаше и една дума, една прѣкрасна думица, която милваше слуха му и му повтаряше: „благодаря.... благодаря.... благодаря....“

За какво благодари? За валса или за любовта? се попитваше отведенъжъ Лилиановъ и отговаряше на ума си съ неизказаната радостъ: за любовта, непрѣмѣнно за любовта! стискането на рѣката показва ясно за какво! — И тогава той усъщаше нужда да изключи изъ вратата по тѣмните улици и да почне да вика като лудъ на безмѣлвната ноќь, на заспалата природа, на мрачното небе: „Азъ любя! азъ съмъ любимъ!“

Валсътъ бѣше прѣстаналъ и слѣдъ малка почивка оркестрътъ засвири полка мазурка. Лилиановъ ливна бѣрзо въ устата си поднесения конякъ и отиди въ салона. Тамъ той съ непознато до сега чувство отъ рѣзвивостъ видѣ госпожа Щерева въ рѣкѣ на единъ поручикъ. Планътъ му бѣше да покаже на своята хубавица, че не намира удоволствие да танцува съ друга, а съ нея, само съ нея и винаги съ нея. Тя трѣбаше да го види при всѣки танцъ прѣвъ да се затича при нея. Но сега, като я гледаше да избикаля леко салона въ рѣкѣ на други, той се смили ненадѣйно, че такъвъ планъ е неприложимъ и опасенъ, тѣ като всички могатъ да забѣлѣжатъ неговите особени отношения къмъ госпожа Щерева и по тоя начинъ да я изложи на критика. Скоро той съобрази, че не само не трѣба да танцува единствено съ нея, но и не всѣкога първо съ нея, че дори ще е по-добре да пропушта нѣкой танцове съ нея за да не обѣрне любопитното внимание на нѣкой усърдни наблюдатели. Той се огледа наоколо за да покани нѣкой дама. Какъ всички други дами му се виждаха сега грозни и незначущи! Какъ въ ни-

ния на новите обществени дѣйци съ нови програми отъ радикаленъ характеръ, а никакъ не за всички партии, както марксистите съчиняватъ отъ себе си.

Востанъ коркусу пакъ на сцената. Редакцията на „Работнически вѣстникъ“, като не може да отговори нѣщо свѣтсто на ония сериозни и изобилно обосновани доводи, що помѣстихме въ вѣстника си противъ партията на автоматите, прибѣгнала пакъ къмъ просташките майтапи и чаршийски остроумия на умствено убогото цапало Д. Ивановъ, който се крие задъ плоското псевдонимче майсторъ Гочу Зюлямътъ. Ний съвѣтваме това смахнато и претенциозно момче, което не е могло да отиде по-далечъ отъ изтърканите фрази на криворазбрана „класова борба“, „отражение на дѣйствителността“, „теоретическо изражение на борбата между капитала и труда“ и други такива папагалски гракания и което не съзнава низостъта на клаунската роля, що играе, щомъ има толкова голѣма слабостъ да дрънка като *празна воденица* неврѣли и некипѣли и да рови изъ календаритъ за святийски имена, да прѣкъсти псевдонима си отъ Майсторъ Гочу Зюлямътъ на *Невмѣняемао Пахомия*. Затѣ, сектантското тече на марксизма се нуждае отъ святитъ. А редакторите на „Р. В.“ съвѣтваме, ако искатъ да има тяжесть вѣстника имъ прѣдъ читателите му и да минава за сериозенъ, вмѣсто да позволяватъ на разни бостанджийски илашила да се лигавятъ въ колонитъ му, да уловятъ невмѣняемия Д. Ивановъ за ухoto и да му покажатъ чаршията, дѣто може да си продаде майтапитъ. Съ подобни подлистници тѣ не могатъ убѣди и себе си, а издаватъ само неспособността си да се борятъ върху почвата на фактитъ и на логиката. Ако тоя е всичкиятъ имъ отговоръ на помѣстения въ вѣстника ни подлистникъ, то българскиятъ марксизътъ е за оплакване.

Половитъ слободии лежатъ често въ натурата на човѣка, въ неговата нужда отъ жизнерадостностъ, отъ наслаждение. Никакви аскети и криворазбрани моралисти тукъ лула тютюнъ не чинятъ. Половитъ слободии се прѣдизвикватъ често и отъ самите обществени условия, въ които удовлетворението на половитъ потребности не се извѣршва правилно и естествено. Въ това отношение снизходителността е необходима. Но когато тия слободии се прѣвърнатъ на прѣстъпления, като се обрѣжатъ съ измамата или насилието, голѣмата строгость си е съвѣсъ на мѣсто. Такъвъ е случая съ единъ нашъ гражданинъ, когото тия дни окр. сѫдъ осуди на 6000 лева обезщетение и три години затворъ (максимумъ наказание) за насилиствено обезчестяване на едно момиче. Осъдена е сѫщо на дѣвъ годи-

коя отъ тѣхъ не намираше нѣщо да го привлече, да го занимава! О, само тя, само тя еднинка бѣше достойна да плѣнява погледите и сърдцата!

При всичко туй, той покани една госпожица и танцува, като слѣдѣше изъ подъ вѣжи госпожа Щерева, та да остави своята дама и да иди да я вземе, още щомъ поручикътъ я заведе на мѣстото ѝ. Дѣйствително, не се мина много и поручикътъ я заведе на стола ѝ, но когато Лилиановъ побѣрза да заведе своята дама на мѣстото ѝ и да вземе госпожа Щерева, той съ свиване на сърдцето видѣ, че другъ по-чеврѣсть кавалеръ — този пътъ единъ майоръ — я понесе изъ салона.

— Ахъ тѣзи военни! скръзна тайно зѫби въ душата си Лилиановъ и остана тозъ пѣтъ да чака.

Госпожа Щерева не играеше съ голѣма охота. Сладките думи на Лилианова ѝ ечаха на ушите постоянно и тя не можеше да се отврѣве отъ тѣхното обаятелно повторение: „Азъ те любя! Азъ те любя!“

— Ахъ, мислѣше госпожа Щерева, отпусната на стола си прѣзъ врѣме на почивка, той ме люби, той ме люби! Това азъ го знаехъ отъ доста врѣме вече, а пакъ колко сладко е да ти го кажашъ на ухoto! Той ме люби, мене женена жена, мене майка на дѣца! Той люби моята двайсетъ и четири годишна разцѣтвѣла младостъ, моята снага, дишаша сладострастие, моята душа жадна за любовъ! Азъ му дадѣхъ да досѣти всичко онова интимно и топло, което зрееше въ сърдцето ми къмъ него, и той го схвана, той ме разбра. Азъ сполучихъ да го докарамъ до тая граница, дѣто устнитъ не могатъ да задържатъ прилива на чувствата. Той пропустила думата, която го прави вече робъ на мене, тая дума, която прѣпълва моята душа съ безпрѣдѣлно щастие: той ме люби! той ме люби!

И въ въображението ѝ изпѣваше стройни-

ни затворъ и сводницата, която е помагала при изнасиливането.

На 19 того г. Гудевъ дѣржа сказка по *замъсяването*, слѣдъ което веднага се пристѣпи къмъ съставяне на дружество по *залѣшиване*. Голѣмата готовностъ, съ която се записаха за членове граждани и граждани, показва, че това дружество ще има голѣмъ успѣхъ. Сливенци ще покажатъ на Методий Кусевичъ, че безъ да ограбватъ по насилиственъ начинъ поповетъ и гражданинъ, тѣ могатъ да залѣсятъ голите байри и околности много по-добрѣ отъ неговото азъмо и то само съ 25 стот. мѣсечно на членъ. Избранитъ деветъ души за настоятелство избраха за прѣдѣдатель г. Ил. Гудевъ, подпрѣдѣдатель г. Н. Калчевъ, касиеръ г. Георги Василевъ и дѣловодителъ г. Ботушаровъ. Останалитъ — съвѣтници. Въ първото събрание на настоятелството се взема рѣшене да се напечата устава, да се поръчка печать, да се поканятъ три дами, които да записватъ членове между дамите, а членоветъ на настоятелството отъ своя страна да пристѣпятъ къмъ записване на нови членове мѣже.

На втория денъ на коледа г. Маджаровъ ще дѣржи сказка въ читалищния салонъ по *развитието на Народното образование въ Англия*; на третия денъ г. Граблашевъ ще дѣржи сказка съ заглавие *Человѣкътъ*.

Обрѣщаме вниманието на кметството върху нѣкои мрѣсотии изъ улиците: като се отива къмъ градината, срѣщу кафене „Република“, въ едно заградено празно място има хвърлено мрѣто куче, което захванало да се разлага. Отъ къщата на г. П. Поповичъ прѣзъ единъ улей излазятъ на улицата всѣкакви нечистотии. Тукътамъ изъ улиците сѫщо има мрѣсотии. Нека г. кметътъ стѣгне метачитъ и агентитъ да чистятъ и надзираватъ добре улиците и площадите.

Дѣржавенъ батаччильтъ. Тѣй трѣба да наречемъ склоненията новъ заемъ отъ 25 милиона лева. Номинални съ банките, които ни спасиха и продължаватъ да ни спасяватъ. Тая сдѣлка била до такава степенъ батачийска, че министрътъ Теневъ нѣмалъ кураж да внесе условията на разискване въ Народното Събрание, а внесътъ единъ противоконституционенъ законопроектъ, съ който иска да се опълномощи да издава съкровищни бонове за 40 милиона лева и да опредѣля самъ формата, лихвата и другите условия на боновете, както и да дава нуждата специална гаранция за тия бонове. Съ други думи Н. Събрание да се отрѣче отъ най-сѫщественото си право и да възложи на министра на финансите и на министерския съвѣтъ да залагатъ България, както намѣрятъ за добре. При първото отваряне на дебатите по тоя

ята, миловидниятъ образъ на Лилианова съ черните очи, съ черните мустачки и брадичка, съ блѣдното и малко учурно лице, отъ което вѣтъ такъвъ младенчески и нѣкакъ мечтателенъ, дѣлъкострастенъ дѣлъ.

Нейната физиономия сега имаше едно особено изражение, което остана прѣзъ цѣлата вечеръ. Въ едно и сѫщо врѣме нѣкакво тихо унижение и нѣкакво оживление съгрѣваха лицето ѝ. Отъ него дѣхаше нѣщо извѣнредно упоително: тя сѣкаше бѣше потопена въ сладко полуслънчие. Погледътъ ѝ се носѣше изъ салона съ едно сътрѣно и мечтателно блуждане: чувствоваше се, че въ него има нѣкаква едва уловима нотка отъ блаженство, отъ самодоволство, отъ самообаяние. Тая вечеръ тя произведе на всички особено впечатление.

— Гледай, гледай госпожа Щерева! буташе единъ кавалеръ приятеля си. Нали е извѣнредно хубава тая вечеръ?

— Какво думашъ бе брате, отвѣрна полека онзи, изтекаха ми лигитъ!....

Добрѣ, че Лилиановъ, който стоеше близо до тѣхъ, бѣ толкова захласнатъ, че не чу тоя разговоръ. Той би пламналъ отъ рѣзвивостъ.

Полка-мазурката послужи за него да ангажира госпожа Щерева за кадрила, а кадрилътъ — за да ѝ каже откъслечно, до колкото любопитнитѣ уши наоколо позволяваха, дѣ да е си кѣсички, но пълни съ чувство фрази, които тя поглъща съ жедна и прѣвъзнесена душа, безъ да намира какво да му отговаря. Но нейната бѣгла усмивка отъ врѣме на врѣме, леката руменина, която избиваше странитѣ сегизъ-тогизъ, ония откъслечни съмѣнкивания на думи и частици, които прошепваше понѣкога тя, а особено она сладъкъ погледъ, що вливаше въ черните му очи при нѣкой извѣртвания и толко други едва уловими работи му даваха по-дѣлъгъ отговоръ отъ всѣкакви дѣлги изказвания. Той имаше ве-

законопроектъ опозицията е дигнала такава бура, че большинството е било принудено да отложи разискването за другия денъ. Днешното правителство тика България къмъ пълно финансово и економическо опронастяване.

Една телеграма отъ София до кметството ни извѣстява, че Народното Събрание гласува бюджета на М-во на Народното просвѣщение, като оставило незакрита Сливенската гимназия. Противното щѣше да бѫде много несправедливо: да се остави цѣла южна България само съ една гимназия!

Научаваме се отъ вѣрно място, че условията, на които свищовчане се заематъ да построятъ желѣзоплатни клонъ Свищовъ – Градище, не сѫ такива, каквито вѣстниците съобщиха. Наистина, свищовчане се задължаватъ да построятъ на свои разноски поменатия клонъ и гарантиратъ съ имуществата си за 400,000 франка, но държавата се задължава да плаща по 7% лихва за употребления капиталъ и да го изплати слѣдъ десетъ години, т. е. да прѣкупи линията. При туй, до десетъ години държавата щѣ експлоатира съ свой материалъ тая линия. На такива условия и баба знае. Ето какъ свищовчане хитро си устрояватъ работитѣ. Правителството се е съгласило на тия износни за свищовчане условия, макаръ че тая линия ще конкурира на клона Русе–Търново и че е слѣдователно въ ущърбъ на държавата, стига само да е въ полза на населението. Като съобщаваме горнѣто, обѣщаваме да се повърнемъ отново въ идущите броеве по въпроса за единъ желѣзоплатенъ клонъ до Сливенъ и съ числа да докажемъ, че община може да го направи и трѣба да го направи. Вѣхме прѣкратили вѣрменно да пишимъ по тоя въпросъ, защото събрахме свѣдѣния.

Пристигна въ града ни Професорътъ г. М. Бенке, който ще прѣстои нѣколко дена тукъ и ще прѣстави въ салона на градското читалище съ кинематографъ, дѣйствуващъ съ дѣл електрически машини, около 30 живи картини. Програмата е най разнообразна.

Професорътъ г. М. Бенке е далъ разни прѣставления съ кинематографъ въ Австрия, Сърбия, Ромжния и напослѣдъкъ у насъ и отъ всѣкѫдѣ притежава добри свидѣтелства. Изглежда, че неговите прѣставления ще сѫ много интересни и ний се надѣваме, че Сливенци ще се възползватъ отъ случая да видятъ по празничните работи, които рѣдко се удава да види човѣкъ по нашенско.

Първото прѣставление ще бѫде дадено на първия денъ на коледа.

Цѣни на мястата: I. място 1.50 л. II. място 1 л. III. място 60 ст.

че непоклатни доказателства, че тя го люби, тъй страстно, тъй нѣжно, тъй дѣлбоко, както и той нея. Всичко това го караше да бѣрка фигуришѣ и неговиятъ визави да му извиква отъ врѣме на врѣме:

— Ти спишъ ли, бѣ Лилиановъ? Че играй като хората!

Да, той спѣше съ отворени очи, както спята всички мечтатели, както спята всички влюбени. А тя.... тя минаваше салона отъ единия край до другия въ онова полуопено, тѣржествующе състояние на душата, което караше дамитѣ да я попоглеждатъ съ тайна завистъ и очудено, а кавалеритѣ да си прѣхапватъ устнитѣ отъ вѣхищене и пожелание. Никога друга вечеринка не ѝ се е виждала тъй приятна, никога обществото не ѝ се е мѣркало тъй симпатично, никога окръжащето не ѝ се е прѣставлявало тъй розово. Тя падна отъ небето на земята, когато къмъ единъ часа слѣдъ полунощъ прѣдъ нея се изпѣчи смачканата и глупаво ухилена фигура на нейния мѫжъ — единъ нисъкъ петдесетгодишенъ подполковникъ, съ кѫсъ и дебелъ вратъ, малко шкембестъ, не грозенъ, но нѣкакъ смѣшнъ и недодѣланъ. Той не обичаше да танцува и прѣзъ пѣлото врѣме на бала играеше на карти въ една отъ близкитѣ стаи. Госпожа Щерева сѣкашъ бѣше забравила зарадъ него, та, когато се появи въ салона, тя усѣти една мѫжителна изненада. Тя не можа да отстрани едно движение отъ отвращение: никога мѫжътъ ѝ не ѝ се е показвалъ толкозъ грозенъ, толкозъ отвратителенъ!

— Врѣме е вече да си ходимъ, каза ѝ той, като се поклони любезнно на стоящия до нея Лилиановъ.

— Толкозъ рано! вѣзклика като уплашенъ на госпожа Щерева.

— За Бога, много рано е още, г. Щеревъ, обади се сѫщо и Лилиановъ.

Заточеникъ

(H. С-ву)

Ношъ настѣни вредомъ стихна.
Всички заспаха сладъкъ сънъ.
Само юнакъ не почива
И храбри часови отвѣнъ.
Окованъ въ вериги тежки,
Лежи юнакъ осамотенъ,
Замисленъ и съ погледъ мраченъ
Въ горещи сълзи потопенъ....
Немощно скрѣстилъ той рѣцѣтѣ,
Опрѣль глава си о гърди—
Ослабналъ, блѣденъ и погрознѣлъ....
А какъвъ бѣше по-прѣди!....
Безстрашенъ по планинитѣ,
Непобѣдимъ въвъ грозни бой,
Сега разбитъ, изнемощялъ
Вериги тежки влачи той....
Три години сѫ, отъ когато
Безмилостния, зли тиранъ
Отъ родни край го тукъ изпрати
Да гние въ този глухъ занданъ....
Често спомня за братя, майка,
Спомня за края роденъ свой;
Спомня за вѣрни си другари,
Кои паднаха въ грозни бой!
И вижда той, като прѣзъ облакъ,
Срутенъ народний идеалъ,
За който толко съ жертвии даде,
За който всичко бѣ прѣзрълъ!
И тѣзи спомѣни печални,
Ахъ, кѫсъ болното сърдце!
Тѣ изгледъ мраченъ, опечаленъ
Даватъ на свѣтлото лице....
Отчленъ, трѣшина се на стола,
Захвана горко да ридай:
«Ахъ, боже, боже милостиви,
«Не ѿж вѣчъ животъ! смѣртъ ми дай!
«Толкози мѫки и неволи,
«Толкозъ надѣждъ и борби
«И немощенъ отъ тута виждамъ
«Какъ всичко, всичко се разби....
«Блазѣ, блазѣ имъ, шо паднаха,
«Въ боя съсъ грозния тиранъ.
«Ахъ, колко мѫжно се живѣе
«Да гледашъ срутенъ своя планъ!»
Полъ ношъ настѣни. Ясни мѣсецъ

Разпраша блѣди си зари
И прѣзъ рапетното прозорче
Затвора мраченъ озари.

Юнака стана, Мѣтна погледъ
Къмъ далечни роденъ край,
Лицето мрачно озари се—
По него веселостъ играй.

«Глупавъ съмъ билъ! Защо тѣзъ сълзи?
«Защо духътъ лѣти все тамъ?
«Нима въ борбата съсъ тирана
«Нѣмаше другъ? Нима бѣхъ самъ?

«Ази имахъ много другари—
«Милий народъ зовѣхме ний
«Срѣщу душмана си да стане,
«Когато часа ще забий!....

«Едни паднаха въ неравни бой;
«Други, катъ менъ, сѫ въ зандана;
«Трети бѣгаха по чужди край,
«Но идеята остана....

«Тя ще плѣни, ще да увлѣча,
«Ще згрѣва людскитѣ сърца.

«Тѣ пѣкъ, катъ залогъ, ще я даватъ
«На свойтѣ милички дѣца....

«И тѣ ще дойде едно врѣме,
«Когато наший народъ цѣлъ
«Катъ единъ човѣкъ ще да стане
«И ще потърси своя дѣлъ?

«Тога... трѣперѣте, о тириани!
«Дойде светъ денъ за бѣдниятъ робъ
«Той новъ животъ ще да захване,
«А вази чака хладенъ гробъ!

«О ясна, свѣтла мѣсечинко,
«Иди при роба тиogrѣй
«И му кажи, че всичко гине
„Само идеята живѣй!....

Киро.

Хомеопатия.

Подъ горното заглавие срѣщаме въ в. „България“ отъ 10-и декември единъ подлистникъ подписанъ съ буквата X, задъ която, види се, се крие нѣкой лѣкаръ. Въ тоя подлистникъ, като се взема поводъ отъ обявленietо на новъ хомеопатъ лѣкаръ у насъ, а именно г. Д-ръ Е. Маноиловъ, критикува се хомеопатическата лѣчебна метода.

Тая нова критика не казва нищо но-

си взе сбогома при единъ кръстоплатъ и зави меланхолично изъ друга една улица, госпожа Щерева, останала сама съ мѫжа си, не проговори ни думица чакъ до въ кѫщи, при всичко, че той бѣрборѣше отъ врѣме на врѣме. Сѣкашъ половината отъ нейния животъ бѣше останаль на кръстоплатъ, сѣкашъ Лилиановъ бѣше отнесъ съ себе си цѣлото ѹщастие, цѣлата ѹ способностъ да говори, да се радва, да се любува на живота.

Когато дойда до пѫтната врата, тя не волно се обѣрна и видѣ една черна точка да се движи задъ тѣхъ изъ улицата, по която дойда. Въ тѣмнината нищо не се различаваше, но въ нейния умъ внезапно заседна твѣрдото убѣждение, че това е Лилиановъ. Единъ остьръ и студенъ вѣтъръ бѣше излѣзълъ, поваляваше и сѣнѣгъ. Приличаше тая ношъ да го обѣрне на буря. Увеличаващиятъ се студъ проникваше чакъ до костите. Но любовта надвиваше природнитѣ стихии, любовта слѣдѣше по стѣнките на своя обожаемъ прѣдметъ. Да, това бѣше Лилиановъ, това не можеше да бѫде другъ, освѣнъ Лилиановъ! Женското сърдце вѣро догаждаше. Една неизказана благодарностъ се разлѣ сега въ това сърдце. Тя почувствува непрѣводолима нужда да му засвидѣтелствува благодарността си, да му покаже колко високо цѣни неговото любовно увлѣчене. Щомъ се качиха въ кѫщи, тя се бѣрзошибна въ една отъ темните стаи и погледна прѣзъ прозореца къмъ пѫтъ: черната точка сега бѣше се спрѣла до отсрѣщната стѣна на улицата тѣкмо срѣщу кѫщата. Нѣмаше вече никакво съмѣнѣние, че това е Лилиановъ. Тогава тя отиде въ отоплената и освѣтлена стая, дѣто вече бѣше влѣзълъ мѫжътъ и, хвърли си шапката и горната дрѣха и съ балния костюмъ се яви на единия прозорецъ, като дрѣпна спуснатата завѣса така, че лицето ѝ да се полуосвѣти нѣкакъ отъ ламбата, а мѫжътъ ѝ да не може да

— Какъ рано? Часътъ е единъ вече, хората почнаха да се разотиватъ, а ний имаме дѣца....

— Дѣцата си спяха спокойно.... Баримъ валса да изкараме.... Ето сега ще го захватятъ.... проговори полуусърдито, полуумолително госпожа Щерева.

— Да, да, сега ще свирятъ валсъ, г. Щеревъ, промълви и Лилиановъ.

И кѫсиятъ подполковникъ, който при всички си недодѣланътъ изглеждаше на човѣкъ любезенъ и готовъ за услуги, особено къмъ младата си жена, съгласи за валса.

Оркестрътъ не се забави да засвири и Лилиановъ понесе госпожа Щерева изъ салона.

— Едно рандеву, непрѣмѣнно едно ренду.... испиѣще ѝ Лилиановъ прѣзъ врѣме на танцуващето, като я стискаше пламенно въ обятията си. — Тазъ вечеръ....

Госпожа Щерева се засмѣя:

— Вий сте безуменъ....

— Тогава сутрѣ, когато мѫжътъ ви го нѣма....

— О, не може.... Сутрѣ е недѣля.... Той може всѣка минута да се заврне въ кѫщи....

— Какво отъ това? Дошелъ съмъ ви на посѣщение.... Пѣкъ при туй, азъ ще гледамъ да дойда, когато го видя, че той се е заигралъ на префа въ кафенего....

Госпожа Щерева не отговори нищо. Тя мислѣше.

— Знайте що? проговори тя подиръ малко. Въ понедѣлникъ по три и половина часа слѣдъ пладнѣ.... Той тогава бива на казармата. Ще ви позволи ли службата?

— Позволи, не позволи — въ три и половина точно съмъ у вѣсъ....

Слѣдъ малко врѣме госпожа Щерева си отива съ мѫжа въ кѫщи, придружени до нѣдѣлѣ отъ Лилиановъ. Когато тоя послѣдниятъ

во. Тя е повторение на думи казвани още отъ връщето на Ханемана. Повърхностните хора, които повече обичатъ да резониратъ като простолюдието, отколкото да направятъ опити, че да се увърятъ въ дана истина, твърдѣ лесно тържествуватъ надъ хомеопатията съ чудновато малките дози. Какво по-лесно, да вземешъ да изчислишъ на колко се равни една хомеопатическа доза, напримѣръ, отъ 9-а или 15-а дилиюция, въ колко километра широко езеро се изразява и пр. и пр. и слѣдът да се насмѣши надъ заблудените хомеопати, които върватъ въ подобни басни? Работата е много лесна, критикуването на Ханемановата лѣчебна метода не иска голѣми познания и Богъ знае какви филосовствания. Първиятъ срѣщнатъ изъ улицата веселчакъ може да го направи. Още по-лесна ще бѫде работата, ако критикувачъ знае аритметика и смѣтни неизвѣтнообразимо малката доза на едно хомеопатическо лѣкарство отъ 1000 или 5000 дилиюция, каквите се употребяватъ сѫщо.

Въпрѣки тия числа и мѣждурствования, съ които повърхностните хора си служатъ за да доказватъ безсмислеността на хомеопатията, тя си остава твърда на позицията и отъ денъ на денъ печели нови привърженици. Защо ли това? Защото има фактитѣ и опитътъ на страната си. Окончателното обяснение на тоя мѣченъ въпросъ: въ какво се състои силата на безкрайно разрѣденото лѣкарство, — може още да не е намѣreno, но че тая сила сѫществува и не е въображение — ето кое е неоспоримо. За обяснение може да се приеме и безкрайното дѣление на материията, отъ което се услъва молекуллярното дѣствие, и аналогията съ магнита, и аналогията съ ферментитѣ. Нито едно отъ тия обяснения не може да се счита напълно установено, нито пъкъ бѣзосновно. По-нататъшните изслѣдвания на науката ще ни дадатъ ключа на това обяснение. За сега сѫ достатъчни факти, които установяватъ неоспоримото дѣствие на малките дози.

я вижда какво прави. Тамъ тя се повъзви до нѣйде къмъ мястото, дѣто прѣдполагаше да е черната точка, усмѣ се драголично и му даде съ рѣката си една безшума цѣлувка.

— Врѣмѣто ще се развали, каза тя високо, като излѣзе изъ подъ завѣсата.

— Бури ще имаме сутрѣ, пробъбра мѣжътъ, като се съблазнише, безъ да подорѣ нѣщо.

**

Дѣлго врѣмѣ прѣзъ тая ноќь Лилиановъ се вѣрѣше буденъ на леглото си. Чаровниятъ обрѣзъ на госпожа Щерева не излизаше изъ въображението му. Особено го не оставяше да спи тая цѣлувка, която му се даде тѣлъ любовно отъ прозорецъ. О, тая цѣлувка! Какъ дѣлбоко вълнуващо сега душата му тя! Въ какви омайни любовни сънища я прѣвъзнасяше! На кѣдѣто и да обѣрнѣше сега главата си, било че дѣржеше очитѣ си затворени, било че ги вливаше отворени въ тѣмнината, той виждаше все госпожа Щерева, изправена стойка до прозорецъ съ рѣка на устата. Тогава той усъщаше едно безумно желание да скочи, да отмахне тая рѣка и на безгласната цѣлувка да отговори съ хиляди горѣщи шумни цѣлувки по усмѣната устица.

Ненадѣйно, неговите мисли взеха единъ тѣженъ обратъ. Какво ли прави сега госпожа Щерева? се проврѣ отведенѣкъ въ ума му. Дѣлѣто той се изтощява въ безсъние, потопенъ въ неудовлетворени любовни мечтания, тамъ въ сѫщата стая, гдѣто спи неговата хубавица, спи сѫщо и единъ человѣкъ, който има всички права надъ тая очарователна снага. Дали тоя человѣкъ не разполага въ тоя моментъ съ властта на своите права?

Душата на Лилианова се смути и цѣла пламна въ негодуванія. Той стисна юмруците си въ темотата и почти не извика съ гласъ: „Кой дава право на тоя человѣкъ да разполага съ това изящно сѫщество?“ Стори му се тая минута, че

като не можатъ да отречатъ това дѣйствие, противниците на хомеопатията го приписватъ на въображението. Но лѣкуването на хора, които не знаятъ че взематъ лѣкарства, на малки дѣчица, които не могатъ още да иматъ подобно въображение, на животни, за които и дума не може да става въ това отношение, показва че хомеопатическото лѣкарство има обективно дѣйствие независимо отъ въображението. Тогатъ противниците измислиха друго вѣщо: не било хомеопатическото лѣкарство, което цѣрѣло, а природата; съ други думи болниятъ затѣ щѣль да оздрави. Но и тукъ фактитѣ показватъ противното. Какъ така се случва, че природата да цѣри много повече въ хомеопатическите болници, отколкото въ алопатическите? Какъ така процентитѣ на смъртността да сѫ много по-малко въ първите, отколкото въ вторите? Сетиѣ, отъ дѣ произлиза туй обстоятелство, че хомеопатията сполучва да изцѣри голѣма част и отъ тия болни, които алопатията е зарѣзала като неизцѣими? Все природа ли? Хубаво обяснение.

Но за да се види, че хомеопатическите лѣкарства иматъ реално дѣйствие върху здравътъ человѣкъ, авторътъ на подлистника нѣмаше защо да си дава толкова трудъ да привежда изчисления, когато можеше, прѣди да пиши, да опита на себе си нѣкои хомеопатически лѣкарства. Ний го съвѣтваме да направи опита съ високи дози, напримѣръ съ 1000 дилиюция, съвѣмъ бяснословна на изчисления, но способна да го разболи на опитъ. Или той може да направи тоя опитъ върху нѣкой отъ домашните си, като спустне скритомъ нѣколко зрѣнца или капки въ кафето му, винето му, или друго нѣкое питие. Ако прави опита върху себе си, за да не би въображението да се намѣси, нека не гледа името на лѣкарството прѣди да отбѣлѣжи признаците, които ще се породятъ, и сетиѣ да провѣри. Може да ни каже, че това ще бѫдатъ субективни усъщности. Разбира се, но когато тия су-

къмъ него е извѣршена една ужасна несправедливостъ. Той, младиятъ, хубавиятъ, здравиятъ, стройниятъ, той, любимиятъ, да стои отдалеченъ отъ нея, да се измѣжчва въ суетни мечти, съ блуждающъ поглѣдъ въ тѣмнината, слабъ въ своята сила, нещастенъ въ своето щастие, напусто прѣтѣащъ треперящитѣ си рѣци къмъ единъ очарователенъ призракъ, а тамъ другъ единъ человѣкъ, когото тя мрази, да, именно мрази, да има силата само съ едно кимване на главата да я вижда въ своите обятия, да я дѣржи въ рѣци си, да ѝ се любува, да се наслаждава, да я владѣе като вещъ, да ѝ заповѣда на чувствата, на сърдцето, на живота! О, това е чудовищно, това е неизвѣтнообразимо чудовищно, ужасно несправедливо!

Дѣлъ души трептятъ, съгрѣни отъ една мисъль; дѣлъ сърдца, люлѣяни отъ едно чувство, искатъ да се слѣятъ въ една цѣлувка; законитѣ на природата налагатъ на дѣлъ младости непрѣдотвратимата сѫдба на всѣка пролѣтъ, на всѣка цѣвѣтѣжъ, на всѣки кипящъ животъ; дѣлъ сѫщества се чувствуватъ непобѣдимо теглени едно къмъ друго отъ могжшото влѣбение на най-невѣяснимия инстинктъ; а ето че едно друго сѫщество, отъ никого неканено, сѫщество умразно и отвратително, изпрѣчва се по между имъ, турга въоръжената си отъ закона рѣка върху тѣхното щастие, прѣсича пѫтя имъ и имъ казва съ студенината на безжизненія, грубъ и старешки егоизъмъ: „Азъ не ви позволявамъ! Щастието принадлежи на мене!“

Но това е ужасно, това е ужасно! промълви Лилиановъ, потрѣсенъ цѣль отъ възмущение. Кой дава право на тоя человѣкъ да спира законитѣ на природата, влѣченията на сърдцата, кипежа на младостта? Една ехидна мисъль се проврѣ въ ума му: обществото. Тогава за прѣвъ пѫтя въ живота си юристътъ Лилиановъ се усъти уплашенъ прѣдъ тая дума, която толкозъ

бективни усъщности сѫ еднакви у всички лица, които правятъ опити, то така събраните признания сѫ обективни. Когато всички експериментатори казватъ за едно лѣкарство, че имъ причинява главоболие, зѣбоболие, или че имъ поражда вѣтрове, кръвотечение отъ носа и пр., то тия признания сѫ истинско научни. Пъкъ освѣнъ туй хомеопатъ сѫщо тий изслѣдватъ влиянието на лѣкарствата върху сърдцето, дишанието, смиланието, отдѣлителните органи и сѫщо тий иматъ на разположението си лаборатории, та г. X. нѣма право да прѣдполага ненаучность въ хомеопатическите изслѣдвания. Напротивъ, ако е работата за научность, именно хомеопатията има право да се счита за наука, а не изкуство, тий като е опрѣдѣлена закона за лѣкуването съ най-строга точностъ и е доказала блѣскаво съ фактитѣ той законъ, а именно: подобно, подобно цѣри.

Сливенъ, 22 декември 1899 г.

Италия

Закрилата на разбойниците.

Настоящата статия е напечатана въ френския вѣстникъ „La Petite Republique“. Ний я прѣвождаме буквально, понеже тя много добре рисува повѣдението на голѣмите касателно прѣстѣплениета, врѣшили отъ тѣхни приятели. Въпроса е за италианския депутатъ Пализоло, който е подкупилъ убиеца на Нотарбарло, директоръ на сицилийската банка. Пализоло е сега на подеждимата скамейка прѣдъ Миланския сѫдъ. Статията е писана отъ забѣлѣжителния социалистъ Амилкаръ Чиприани.

— Ахъ! колко е отвратителна монархията на царь Умберто! Подобна на мантата, съ която бѣше покритъ Ной, кога се бѣше опилъ, тя покрива всѣкаквъ видъ безчестия, низости, прѣстѣплени, гнусотии, и както всички монархии, тя се згромолясва въ кальта и плува въ кръвь.

пѫти е срѣщалъ и употребявалъ, за прѣвъ пѫть той почувствува, че въ това понятие се крие нѣщо загадъчно и страшно, което не може току така съ единъ замахъ да се разкрие и носи въ себе си отлюча на най-страшните противоречия. Обществото! — въ тая дума лежи оправданietо на най-грозните прѣстѣплени и присѫдата на най-възвишението мечти. Въ него черпятъ мошъ злодѣять и героятъ, порокътъ и добродѣтельта. Тамъ, въ това понятие лежи правото на г. Шеревъ да се ползува отъ щастието на любовната безъ да бѫде любимъ и безъ да люби, и прѣстѣплниятъ характеръ на Лилиановото стремление, да иска нѣщо запрѣтено, макаръ че е любимъ и че люби.

„Да, ти си прѣстѣникъ, Лилиановъ, прорѣзващо ума му една мисъль, ти си прѣстѣникъ и злодѣй, задѣто искашъ да развалишъ щастието на едно семейство, неговата честь....“

Дѣлго врѣмѣ той се бори съ тая мисъль. Никога тий ясно не е изпѣквалъ въ съзнанието му тежкиятъ въпросъ за прѣлюбодѣянето. Той заспа безъ да можа да рѣши, има ли право любовната да плюе надъ всѣкакви изкуствени ограничения или трѣбва да се счита за прѣстѣжение онуй непобѣдимо прѣскачане на границите, което дава толкова жертви, толкова разбити сърдца.....

* * *
Въ туй врѣме, дѣлѣто Лилиановъ се вѣлнушавше въ най-разнообразни чувства и мисли, безъ да може да заспи, госпожа Щерева сѫщо плуваше въ една душевна тревога отъ най-острите.

Тя даде да разбере на мѣжа си, че трѣбва да си легне на другого легло и той послушно се прибра възъ другата страна на стаята, безъ да посмѣе да я обезспокой повече съ излишни разговори, къмъ които тя нѣмаше никаква охота тая вечеръ.

Сега вече часть се минаваше, отъ както си

Нищо не ѝ липсва. Убиване на затворници, съсичания изъ улиците, одушавания, кражби, грабежи, злоупотребление съ властва, престъпване на собственици си закони и конституцията, безнаказаност на престъпници, покровителствуване на убийци, на разбойници и на „Мафиянисти“!...

Процеса, който се разглежда тези дни въ Миланъ, искара на яве истинските причини за убийството на Нотарбартоло, директорът на сицилската банка. Този честен човекъ, заобиколен отъ една банда янкеседжии, не позволяваше да се пръскатъ народните пари дадени нему за пазене: той биде убитъ въ единъ вагонъ на железнницата и тълото му хвърлено пръзъ прозореца.

Ето 7 години отъ какъ това престъпление е извършено и полицията, която ѝ иде много отръжи да лови нещастници, и особено републиканците, социалистите и анархистите е покровителствувала и е правяла заговори съ убийците на Нотарбартоло, както го доказва обвиняването на полицейския инспекторъ въ Блазио, най добрия избирателен агентъ на правителството. Всичко това е, защото престъпниците и тези, които ги бъха подкупили бъха „атоветъ“ на Криспи, на Рудини и защото сицилийските благородници съ покровителитъ на тази престъпническа и правителствена „Мафия“.

Прѣдъ Миланския съдъ, синът на жертвата гордо и публично показа на депутатата Пализоло, като подбудителъ за убийството на баща му и задъ гърба на този се показа името на дука де ла Вердур, на Вила и на други тълсти мръсници, които иматъ свободенъ входъ въ Квиринала.

Въпрѣки публичното мнение, което отъ 7 години насамъ показваше на депутатата Пализоло, като на човека който въоръжи ръцетъ на убийцата Фонтана; и тези дни цѣлата честна преса,—която не е монархическа—го обвини и го показваше открито и публично, той сигуренъ въ

бъше легнала, а никаква дрѣмка не ѝ дохаждаше. Мжкътъ спѣше дѣлбокъ и отъ врѣме на врѣме изхъркваше силно и караше захласнатата въ сладостни мечти и образи госпожа Щерева да потреперва отъ отвращение и да пада отъ небето на земята.

Цѣлата вечеринка, съ най-малките подробности отъ постъпките на Лилиановъ спрѣмо нея, изпъкваше сега ясно въ въображението ѝ. Тя го виждаше като живъ прѣдъ себе си, какъ иди, какъ ѝ се покланя, какъ ѝ улавя рѣката, какъ обгръща талията ѝ, какъ я пониса изъ салона. Всѣка чертица отъ физиономията му, всѣка гѣнка отъ дрѣхитъ му, всѣки неговъ жестъ сега тя поразително ясно и точно го виждаше прѣдъ себе си, като че на, ей тамъ близко, до самата нея е самиятъ Лилиановъ, дѣйствителниятъ отъ плѣть и кости Лилиановъ. Тя даже сѣща допиранието му, като че ли дѣйствително тоя ѝ улавя, обгръща, пониса въ обятията си. О, какъ е приятно въ тия обятия! Каква топлина, какъ живъ вѣ отъ тѣхъ! Тѣ не сѫ студени, тѣ не сѫ мрѣви, като обятията на оня, който хѣрка тамъ отсрѣща. Младенческиятъ лѣхъ на тия обятия има нѣщо очарователно като майската природа. То е страстъ, която кипи, животъ, който съгрѣва. Госпожа Щерева усещаше сега цѣло сладострастно потръпваче на снагата си, като че ли дѣйствително стоеше въ тия любовни приграждки.

Въ разгорещеното ѝ въображение се мѣркаха чернитъ очи на Лилианова. Тѣхните страшни погледи се вливаше въ нея и я парѣше съ своя огнь. Какъ е жаденъ той погледъ и въ сѫщото врѣме милуещъ! Той е сладъкъ и страшенъ като погледа на соколь, който привлича треперущата птичка. Той сѣкашъ иска да я разкаже отъ страсть. Ей тя, сѫщо като птичка, чувствува и опоение и трепетъ отъ той погледъ: той е нейното блаженство, но той е и

безнаказаността си продължаваше да стои цинически на депутатското си място въ Камарата.

Този цинизъмъ най послѣ направи отвращение и на самия Пелу—да си кажемъ правото—който най послѣ заповѣда да го арестуватъ.

Тази постъпка прилича да е много искусно направена, защото правителството и неговите най-големи стѣлбове сѫ пряко заинтересувани. Още отъ самото начало полицейската и подкупната преса ни обвиниха, че сме прѣвишавали значението на този скандалъ, като съ това сме нарнявали реномето на монархията, като, че тя още може да има нѣкакво реноме.

Ето! Виждате ли!.. Нека не бѫдатъ изненадани нашите другари, ако утрѣ прочетатъ въ нѣкои подкупени журнали, че ний сме разграбили всичките банки изъ Италия, че сме обезчестили нашата страна въ Абисиния, въ Санъ Мунъ, и павѣкъждѣ, и че ний сме главатаритъ на това дружество отъ разбойници, убийци и крадци, наречено „Мафия“.

И това правителство отъ професионални престъпници, което оставя депутата отъ „Мафия“ да упражнява мандата си, забрани тези дни на нашия приятелъ, депутата Турати, да упражнява своя.

Когато нѣкой отъ „нашиите“ е арестуванъ, за каквото и да е престъпление, той е сигуренъ да намѣри хиляди покровители въ сѫдните, въ камарата, въ сената, между министрите, понеже трѣбва като отъ тѣхната каста да го направятъ бѣль като снѣгъ, или да му помогнатъ да избѣга, да се спаси.

Примѣръ:

На 4 т. м. Булонския окръженъ съдъ съ сѫдебни засадатели е осъдили задочно монаха Жанъ Зарри, директоръ на въспитателния институтъ нареченъ „de l' Immaculée“, Викторъ Мелони и Гастонъ Липарини, служащи въ сѫщия институтъ на различни наказания отъ 13—18 год. затворъ, за гдѣто сѫ изнасилвали всички дѣца, които лековѣрните родители сѫ

нейната погибелъ. Той я привлича за да я удави въ щастие.

Една неволна въздушка подигна гърдите ѝ. Тя протегна разкошната си снага. Сега нейните мисли вземаха още по-пламененъ характеръ, нейното въображение още повече се разгорещи. Захласната въ любовните си образи, полузаимѣна въ тѣмнината, съ уста направена несъзнателно като за цѣлувка тя сега си представяше Лилианова на любовно randevu съ нея, какъ неговите устни трѣсятъ жадно нейните, какъ рѣкътъ му я обниматъ, какъ тѣ придръпватъ главата ѝ къмъ главата му. Ето тя се вижда сѣднала на колѣнѣтъ му, обгърнала шията му съ рѣкътъ си и отпустнала безсилно главата си на неговото рамо, отговаряща съ устните си на неговите устни, които я обсипватъ съ цѣлувки. Отъ това сладостно въображение я извади отведенѣтъ едно дебело изхъркване на мжка ѝ.

— Свиня! прошепна тя ядно.

Тогазъ съвсѣмъ естествено изпъкна въ ума ѝ едно сравнение между Лилиановъ и мжка ѝ и това сравнение я накара да почувствува като никога остро своето мизерно съпружеско положение. И други пѣтъ тя е чувствовала отвращение отъ мжка си, но никакъ не ѝ се виждалъ така нетърпимъ, както тая вечеръ. Всѣко негово хѣркане я раздразваше, като че ли ѝ удрѣха плѣсница, и нѣщо безумно я подтикваше да скочи да го одуши. Той сега ѝ се явяваше като чуждо за нея сѫщество, дошло въ стаята ѝ да узурпира чужди права. И тя внезапно се попитваше, сѫщо като Лилианова, кой дава право на тоя човекъ да разполага съ нея, да я дѣржи подъ властта си, да не ѝ дава да се наслаждава съ тоя, когото люби и който я люби, той, умразнитъ, стариятъ, немощниятъ, грозниятъ? Кой му дава право да хѣрка до самите ѝ уши, когато тя не ѿе и да чуе дору най-невинното му пошепване? Кой му дава право да спи въ

прѣдъ на тѣхна грижа, за да ги направятъ добри християни.

Напослѣдъкъ единъ другъ калугеръ въ Витербо, директоръ на едно училище за дѣца, е сѫщо осъденъ задочно на 20 години въ изгнание, за гдѣто е правял срамни движения на всичките дѣца, негови ученици.

Въ Парижъ живѣе единъ другъ калугеръ на име Ромаглия, тлѣсть, дебель и зачервенъ, декориранъ—мисля—добрѣ пристъ въ много френски и италиански фамилии, който е билъ осъденъ—пакъ задочно—на 10 год. затворъ за сѫщите на всичките калугери.

Ето най-ревностните подържатели на сабята, най жарките защитници на монархията, най интимните приятели на царя и царицата.

Убийци и разбойници!

Ето нашите обвинители, ето хората които ни четатъ мораль, на нась и на народитъ; които иматъ властьта, които правятъ законитъ! Ето въ какви рѣцѣ правителствата повѣрятъ младежъта, т. е. бѫдѫщето на обществото.

Има повече отъ единъ вѣкъ, отъ какъ всѣки денъ излизатъ на яве тѣхните престъпления, тѣхните срамни пороци, тѣхните низости; и това не е било достатъчно да накара народитъ да разбератъ, че чернокапитъ сѫ най лошиятъ отъ тѣхните неприятели. Все тѣхъ човекъ намира задъ гърба на царетъ; императорите, военитъ, буржоазията, капитала и всички лица или всичките учреждения, които сѫ неприятели на народитъ, на тѣхното добро сѫществуване, на тѣхната свобода.

Тѣ сѫ ниски, подли, но много подли сѫ, безъ съмнение, правителствата, които имъ плащатъ и ги покровителствуватъ, като ги оставятъ свободно да развалиятъ, да обезчестятъ ненаказано младежъта—обществото още въ люлка. Какъ, тези затѣпени дѣца не ѿе ли бѫдатъ, на свой редъ, фатално въ живота толкова разсадници на пороци, на развали, на бѣзчестие? Ако обществото е развалено

сѫщата стая съ нея и да има силата да спи въ сѫщото легло, когато тя го мрази и бѣга, когато зарадъ нея щастието стои само въ приграждите на любими? Да, сѫщо като Лилианова, нейната умъ се разтревожи въ тия питания и сѫщо като него тя си отговори. Тогава въ нейната душа се възбуди едно много по-силно възмущение, отколкото у Лилианова, противъ тая узурпация на обществото, противъ тая несправедливостъ, тя, въ разцѣта на младостта си, въ върха на своите сили и чувства, да бѫде свързана съ единъ умразенъ, старъ човекъ и да не може да се впусне свободно по влѣче нието на своето сърдце.

Тя си каза тогава, че законитъ на природата стоятъ надъ законитъ на обществото, че тя има право да се наслаждава, че тя трѣбва да живѣе, че никой не може и не трѣбва да тури рѣка надъ нейното сърдце и да му каже: „Не ти позволявамъ да си щастливо“! Тя ѿе люби Лилианова, въпрѣки всѣко ограничение, въпрѣки всѣки законъ, въпрѣки мнѣнието на пѣлъли свѣтъ. Тя има право да бѫде щастлива и ѿе бѫде!

Въ туй гордо роптане я смути едно дѣтинско изкашлеване отъ другата страна. Тя си спомни дѣцата, своята петгодишна Милка, своя тригодишенъ Асѣнчо, и ненадѣйно чу въ душата си единъ зловѣщъ гласъ, който ѝ думаше: „Ти искашъ да казвашъ на дѣцата ти, когато порастнатъ: майка ви е бѣзчестна!“ Тя се избѣрна дѣлбоко смутена на другата страна, като че ли искаше да пропѣди тоя гласъ, но нѣщо като ехо повтори пакъ отчетливо въ душата ѝ: бѣзчестна.... бѣзчестна....

* * *

Къмъ четире отиваше часътъ, а госпожа Щерева още не бѣше заспала. Вънъ вѣтърътъ се усиливаше и отъ мигъ на мигъ по-силно бучеше, по-зловѣщо виеше. Истинска буря настава-

толкова днесъ, какво ще бъде то, следъ педесет години?

Заразата, която окръжава днешното общество съ чернокапитът. Царът пътъ ще бъде, очистението чрезъ огънъ и желъзъ.

Не съ правителствата, които ще деzinфектират обществото отъ това уомито нещо.

Това е работа на народите, то ще бъде дъло на идущата социална революция.

Ахъ! скоро, по-скоро, да бързате, прѣди злото да стане непоправимо. Нека народите се разбудятъ, да възстанатъ и да удърятъ силно и право, безъ почивка и безъ спиръ!

Нашите неприятели всички денъ ни плашатъ съ кланета противъ насъ.

Въ деня, когато прѣтиснатите народи се събудятъ, тъ ще си припомнятъ за тези заканвания.

Данъ.

Какво става по чужбина.

Франция.

Върховниятъ съдъ, който отъ единъ мѣсецъ засъдава, наближава да се свърши. Какъвъ ще бъде вердикта още никой не може да узнае, но безъ съмнение ще има неколцина осъденi. Деруледъ, който поиска да направи държавенъ прѣвратъ е осъденъ на двѣ години затворъ за гдѣто е нагрубилъ съ лоши думи съдии и прокурора въ открыто засъдение. Тези двѣ години тъмниченъ затворъ нѣматъ нищо общо съ наказанието, което върховниятъ съдъ би му наложилъ.

Както самите подсѫдими тъй и тѣхните защитници се мѣчиха да продължатъ заседанията колкото се може повече за да не остане врѣме на сенаторите да агитиратъ за прѣзиралието си. (понеже $\frac{1}{3}$ отъ сенаторите, мандата на които истича, трѣбва да се замѣстятъ посрѣдствомъ нови избори. Но нищо, изборите се назначаха за по послѣдните.

Както се мисли процеса ще се навърши къмъ четвърти Януари (22 Декември).

Австрия.

Най-послѣ министерството на графа Клари, се увери, че не може повече да намѣри свои поддържаници въ камарата и биде принудено да си даде оставката.

Отхвърлянето на финансийните мѣрки, предложени отъ правителството, прѣпятствията, които систематически поставяха чехите и тѣх-

ше. Колкото вънкашината буря се увеличаваше, толкова вътрѣшната буря на госпожа Щерева утихаше. Тя се чувствоваше вече омаломощена отъ разнообразните мисли и чувства, които се борѣха въ нея. Сега нейниятъ мѣжъ отъ хъркане бѣше го обѣрналъ на сумѣние, но тя вече го не чуваше. Полека-лека сънътъ я нагазаше, но въ ума ѝ все се въртѣше образътъ на Лиляновъ. Тя си го представяше сега като свой мѣжъ, седналъ на широко крѣсло въ богато мебелираната гостна стая и милващъ по косите нейнитъ двѣ дѣчица. Тя го гледа прѣзъ огледалото и се радва, като вижда тая идилія. Тя си представяла още, че нейнитъ дѣца съ и него-ви, и голѣмо блаженство изпълва майчиното ѹ сърдце...

Но неусъщно въ въображението ѝ става едно промѣнение. Образътъ на Лилянова изгубва своята обаятелност. Елегантните му дѣхи огрубяватъ, малките му мустачки нарастватъ и се спушкатъ на долу, брѣснатите му страни ставатъ космати, добре измитото му лице става кирливо и очернено. Подстриганата му коса се удължава и разрошлява, пламенитът му погледъ угасва, меките му рѣзи ставатъ попукани и остри, хубавите му устни се разширочаватъ и обезобразяватъ. Яка и врѣзка липсватъ, единъ заголенъ вратъ се явява, съжъ кирливи и очернени; вмѣсто рединготъ се мѣрва едно охлузено шеячено палто, подъ което се подава алдажяна антерия. Шеячени панталони замѣстятъ европейските, широки плитки обуви съ габарчета отдолу — напѣтите щифали. По панталони и по обуви се виждатъ ями.

Тя поглежда себе си и остава поразена: вмѣсто скъпъ моденъ костюмъ, тя се вижда облѣчена въ кирлива басмяна рокля и просто горничче. Прѣпитени чехли съ на краката ѝ, тъменъ рѣченникъ на главата ѝ. Нѣма корсетъ да прибира и стѣга красиво талията ѝ. Облѣчена

нитѣ съюзници на всичките правителствени проекти, а най-вече на тези, вотътъ на които е принудителенъ, понеже се компрометиратъ отношенията между Австрация и Унгария и бѫщащето на империята като цѣла държава; всичко това съставляващо цѣль рѣдътъ прѣдупрѣждение на кабинета Клари, и показващо недоволствието на парламента. Обаче правителството, като всѣко правителство натрапено отъ горѣ, не желаеще да напусне министерските кресла.

Новото министерство има за прѣдсѣдателъ Де Витекъ (De Wittek). Колко ли ще трае и то, особено като носи името приврѣмено министерство, не знаемъ.

Войната

Англичаните съ разбити на всѣкаждъ, и на мѣсто да се спратъ и направятъ примирие, тѣ изпращатъ още войски, като мислятъ да постигнатъ първоначалната си цѣль — покоренето на Трансваалъ. Англия, право да си кажемъ, има още неколко стотинъ хиляди войници на свое разположение, не трѣба да я мислимъ толкова слаба, и много ще се лѣжемъ ако сѫдимъ отъ несполучката ѝ въ Трансваалъ. Англия не е испратила още достатъчно число войници наведнажъ, а се задоволява да испраща малки части съ по нѣколко хиляди войници. Англичаните не познаватъ почти планинските мѣстности на Трансваалъ, когато бурите познаватъ много добре своето отчество и ловко избѣгватъ неприятели като му даватъ сражение на мѣста, гдѣто английските войски може да действуватъ. Кавалерията на бурите е превъзходна и прави големи загуби на англичаните.

На много мѣста по бойната линия англичаните съ издигнали бѣли знамена. Телеграфните английски агенции починаха да не даватъ почти никакви новини за пораженията, които прѣтърпяватъ и ако даватъ, тѣ биватъ много далече отъ самата истина.

Турция.

Махмудъ паша, който бѣше избѣгъл отъ Цариградъ на единъ френски парадъ пристигналъ въ Марсилия и отъ тамъ е заминалъ за Парижъ. При самото си пристигане той е написалъ едно отворено писмо до Султана Абдулъ Хамидъ, което е прѣведенено на френски и съобщено на френската преса. Ето общия му смисълъ:

„Днешниятъ режимъ въ Турция е несъвместимъ и абсурденъ; той не се основава ни върху турския законъ, ни върху законите на Изтокъ. Той е въ действителностъ; системата на татарските орди, на номадите, на разсиниците, наложенъ на народъ, достоенъ за една по висока култура. Управлението е дадено въ рѣзътъ на

въ антерия отъ кѫщеница платъ тя крие груби тѣ си червендалести рѣзи въ разкопчената пазара, гръзно отпусната. Поглежда лицето си въ огледалото и не може да се познае: опусталъла, съ хлѣтнали очи, съ изпъкнали кокали....

Кѫщата имъ вече не е тѣхната кевгирена кѫща. Това е низка кѫщица съ двѣ стаички, безъ таванъ и безъ потонъ, измазани съ желта прѣсть, постлани съ късове хастъръ и козекъ. Тѣ се сгугушили сега въ едната стая до едва мѣжъ огнището огнище. Мръкva се, а газеничето нѣма газъ. Вънѣ е буря, вѣтърътъ пиши въ не-добрѣ покрития таванъ и навѣва студъ и снѣгъ. Тя трепери. Поглежда мѣжа си и вижда, че и той трепери, — не отъ любовь, не отъ щастие, о, не! а отъ студъ и отъ гладъ. Тя го гледа и не усъща никаква симпатия къмъ него: какво убито, какво жалко сѫщество е сега той! Нищо отъ свежестта и блѣстъка на прѣдишния Лиляновъ! Нищо отъ неговата младенческа очарователност! това е Лиляновъ и не е. Това е единъ огрубялъ отъ работа, грижи и убитост субектъ, кирливи и грозенъ, студенъ и мършавъ. Той стои като оглушенъ до огнището, безъ никаква ласка къмъ нея, безъ никакъвъ благъ погледъ, сладка дума. Неговиятъ джъхъ е хладенъ, неговата душа скована. И чудно! тя не чувствова отъ това скрѣбъ, тя не усъща вече въ сърдцето си женственост, жажди за любовь, за кокетство, за наслаждение. И нейната душа сега е вече ледена поврѣхностъ.

Братата се отваря и отъ пѣхъ влизатъ двѣ дѣца, нѣйните и неговите дѣца. Но това не е вече петгодишната Милка, а едно тѣнко дѣлго, слабичко момиче, прилично на вѣйка, съ охтичева шия и изгледъ, съ посинѣли отъ студъ рѣзи, съ лакте изпокнали прѣзъ дрѣшката, тѣнко облѣчено, просто облѣчено, гръзно облѣнено. Това не е галениятъ тригодишенъ Асенъ, а порастнало бѣдничко момче, немито, нечесано,

три категории хора: старци отпаднали тѣлесно и умствено, орѓия на господаря си; неспособници, които нѣматъ и най-малкото познание на длѣжностите, съ които съ натоварени случайно и чисти разбойници, дошли чрезъ кражбата, издайничеството, убийството, на държавната трапеза. Егоизма на сultана е много доволенъ отъ такъвъ единъ режимъ. Абдулъ Хамидъ също както Людовикъ XV, мисли само за себе си; слѣдъ него и потопъ да стане“. Тези нѣща които Махмудъ паша изказва въ писмото си, съ били казвани много пѣхъ на Султана въ много рапорти, които е правиль, и никой не е обрѣщалъ внимание на тѣхъ, и споредъ тези рапорти съ го сметали за опасенъ. Той ще живѣе въ Европа, понеже неговата съвѣсть не му позволява да дружи по дълго време съ разбойниците около трона, като бѫде принуденъ да мѣлчи за дѣйствия, които нараняватъ човѣчеството и понеже не иска да бѫде помагачъ въ разрушението на Турция.

СТАЧКИ.

С.-Петербургъ. На 13 Декември една стачка отъ 800 работници е направена въ Дюнабургъ въ работилницата за кибрить. Работничките почти всички съ малки момичета. Тѣ искатъ: намаление на работния денъ, построяване на една болница за работничките на работилницата, унищожението на глобите и припознаването на една комисия, която да се занимава съ интересите на работничките; тази комисия ще бѫде избрана отъ самите работници.

Власти се е намѣсила, разбира се, въ този конфликтъ съ своята обикновена грубостъ. До сега 11 работници отъ стачниците съ биле арестувани.

Переси (Франция). Минните работници, които съ въ стачка, съ взѣли слѣдната резолюция въ едно събрание на 13 Декември:

„Работничките и работничките отъ синдиката на рудокопачите въ Переси, събрали на главно събрание за да размислятъ за положението си, слѣдъ като ислуша гражданина Ланпорть, който изложи резултата отъ свидането си съ окол. началникъ рѣшиватъ да чакатъ стъгвора на Пиорелъ по въпроса за арбитражъ, като продължатъ стачката до удовлетворение на послѣдното имъ искане, и дигатъ застъднието съ виковетъ: „да живѣе стачката! да живѣе социалната република!!“

Сенъ-Етиенъ. Експлоатацията на работничките ще продължава още много години, ако самите работници не се потрудятъ сами да намалятъ тази експлоатация до минимумъ. Макаръ

кирливо и гурливо, съ ями по дрѣхите, съ кѫсо и тѣнко палтенце, съ охръпътъ отъ студа гласъ. Не отъ приятелски или любовни срѣщи се завръщатъ сега тѣ, осемнайсетъ годишната Милка и шеснайсетъ годишната Асенъ. Той иди отъ училище съ книжки подъ мишица, измръзналъ и гладенъ, отъ сега още наситенъ на живота, плачущъ и носящъ дѣ да е си задачи за рѣшиване, дѣ да е си уроци за учене. А тя иди отъ махалата, дѣто е работѣла цѣлъ денъ, не чеиза си да прави, а нѣщо за ядене да занесе въ кѫщи, безъ никакво радостна мисълъ въ живота, безъ никакво женствено чувство въ сърдцето, безъ никакво помислюване за любовь и щастие. Не топли ястиета носи тя за своите бѣдни родители и за своя трудолюбивъ учащъ се братецъ, а сухъ хлѣбъ и праса съ малко маслиники подсладени. Тя слага всичко туй прѣдъ изгладнѣлъ четири гърла и излазя бѣзо да набере край чуждите плѣтища замръзнали клѣчки за подстъкване на огнья....

А нощта все по-страшна и по-студена настъпва, бурята по-зловѣщо гърми, снѣгът се повече навѣза вътре, мѣжътъ трепери, Милка се свива измръзнала и болна, Асенъ плаче гладенъ, треперящъ и ядосанъ, че пакъ не ще може да си научи уроци и рѣши задачите, а тя... тя... госпожа Щерева се стрѣска настъпвала и разплакана и извиква полуоборавена съ истинско щастие:

— О, то било сънъ!

Нощта бѣше на прѣвала, вѣтърътъ бучеше силно вънъ. Тя придръпна топлата завивка върху отвитите си рамене, разтрѣси главата си за да отмакне лошия сънъ и като се напъхна съ удоволствие по-навѣтъ въ затопленото легло, заспа отново, успокоена, че сънуваното не съществува въ дѣйствителността....

Сливенъ, 17 XII/99 г.

Вѣнко.

новиятъ законъ да гарантира до нейдъ намалението на работния денъ, като узаконява $10\frac{4}{5}$ часа работа на денъ и слѣдъ двѣ години този работенъ денъ се намалява на 10 часа; работници тѣ не сѫ доволни отъ това узаконение и искатъ справедливо едно по-голѣмо намаление. Работниците такачи отъ фабриката въ Сент-Етиенъ сѫ направили обща стачка, и на 9 Декември е имало една голѣма манифестация изъ града; комитетъ е издалъ единъ манифестъ, съ който кани народъ да вземе участие въ тѣхната борба. Стачки сѫ се обявили и въ околностите на града и числото на работниците въ стачка е приблизително 45,000. Комитетъ на работниците е испратилъ едно писмо на фабрикантите въ което иска намаление на работните часове, увеличаване надницата съ 50 ст. и припознаване на работническата тамъ федерация.

Работниците сѫ твърдо рѣшени да устоятъ на своите искания и да почнатъ работата само слѣдъ удовлетворението на исканията имъ.

Парижъ. Работниците месари сѫ се събрали на 8 т. м. вечеръта въ работническото събрание на брой повече отъ 3000 души. Слѣдъ като е билъ прочеченъ отговора на господаритѣ и слѣдъ голѣма прѣпирня, поставенъ е билъ на гласуване въпроса, да се направи ли стачка! Всички единодушно обявили стачката и сутринъ та работата е била прѣкратена. Господаритѣ се намиратъ въ много трудно положение. **Д-въ.**

Да се прочете!

Извѣстявамъ на г. г. клиентите си, че прѣмѣстихъ работилницата си до аптека „Златна Корона“.

Приемамъ по поръчка да изработвамъ разни мебели и др. столарски изделия при най-износни условия.

Работа чиста и акуратна.

Съ почитание: **Стефанъ Пановъ**
(Столарь)

 УМОЛЯВАТЬ СЕ г. г. настоятелите на книжката „Нещастие отъ Злонамерна Умишленость“ драма въ 3 дѣйствия, отъ И. Вѣсли. Да се повѣрятъ по-скоро поканитѣ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 7117

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующите недвижими имоти, лежащи въ землището на с. Драгоданово.

Една нива въ мѣстността „Червена рѣка“ граници: путь, село, Цандю Тодоровъ и Колю Георгевъ състояща се отъ 4 декара 1 ара, оцѣнена за 100 л.

Имота принадлежи на покойния Таню Стелионовъ отъ с. Драгоданово и ще се продаде за въ полза на малолѣтните му деца по постанов. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. чл. 1004—1025 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

г. Сливенъ, 21/XII 1899 год.

Сѫдебенъ приставъ: **Н. Д. Полински.**

1—2

ОБЯВЛЕНИЕ № 7036

Обявявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующите недвижими имоти, лежащи въ землището на гр. Сливенъ.

Лозе въ мѣстността „Мара дере“, отъ 4 декара съ граници: дере, Стефанъ Спирдоновъ, Илия Драгановъ, Георги Дерменджиевъ и путь, оцѣнено за 100 лева.

Имота принадлежи на Миндо Миндовъ, отъ гр. Сливенъ и ще се продаде за исплащане дѣлга му 77 лева къмъ Георги А. Измиревъ отъ с. градъ, по испълнителни листъ № 1702. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

г. Сливенъ, 13 Декември 1899 год.

Сѫдебенъ приставъ: **Н. Д. Полински.**

1—2

ОБЯВЛЕНИЕ № 7156

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующите недвижими имоти, лежащи въ землището на гр. Сливенъ.

л

Къща въ махала „Х. Хасанова“, съ около 200 кв. метра дворско мѣсто, при съсѣди: Табакъ Исмаилъ, Баба Мурадъ, Василъ Тенекеджиевъ, Василъ Галунски, Иванъ Ташевъ Фера Султанъ, на улица за 300 лева.

Имота принадлежи на наследниците на Бериръ Гюшекчиолу въ неизвестно мѣстожителство и ще се продаде за испращане дѣлга му 288 лева къмъ Кязимъ Рашидовъ отъ Сливенъ, по испълнителни листъ № 1670/98. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. чл. 1004—1025 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

гр. Сливенъ, 23 Декември 1899 год.

Сѫдебенъ приставъ: **Н. Д. Полински.**

1—2

ОБЯВЛЕНИЕ № 8474

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующите недвижими имоти, лежащи въ землището на гр. Сливенъ.

Лозе „Сарж Мене“ 1 увратъ, оцѣнено за 90 лева.

Мозе въ „Касапъ-дере“ 3 лѣхи, оцѣнено за 60 лева.

Имота принадлежи на Деню Димитровъ, отъ Сливенъ и ще се продаде за исплащане дѣлга му 100 лева къмъ Минка Иванова отъ Сливенъ, по испълнителни листъ № 1671. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. чл. 1004—1058 отъ Гражданското сѫдоприизводство.

гр. Сливенъ, 23 Декември 1899 год.

Сѫдебенъ приставъ: **Абаджисевъ.**

1—2

ОБЯВЛЕНИЕ № 10975

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето въ в. „Република“ ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующите недвижими имоти:

1) Единъ дворъ находящъ се въ село Кокорево, състоящъ отъ двѣ стаи единъ ахъръ и плевникъ и една сая отъ 5 декара дворно мѣсто съ граници: Димо Стояновъ, Иванъ Димитровъ, Желю Добревъ, Стоянъ Господиновъ и пътъ оцѣненъ за 150 лева.

2) Нива отъ $6\frac{1}{2}$ декара въ мѣстността „кая Джидето“ при Ямболските лози съ граници Димитър Теневъ, Господинъ Ивановъ, Лазарь Дечевъ и Х. Владо оц. за 90 лева.

Имота принадлежи на Диню Теневъ отъ Кокорево и ще се продаде за исплащане дѣлга му 390 л. къмъ Ат. Богдевъ отъ Ямболъ по испълнителни листъ № 1864. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѫдоприизводство.

гр. Ямболъ, 23 Декември 1899 год.

Сѫдебенъ приставъ: **Ив. Цоковъ.**

2—1

ОБЯВЛЕНИЕ № 7153

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующите недвижими имоти, лежащи въ землището на гр. Сливенъ.

Лозе въ мѣстността „Юнузъ Тепе“ отъ 1 дек. 2 ара при сѫдѣи: Желю Петровъ, Стойко Петровъ и чаиръ за 40 лева.

Имота принадлежи на Сали Османовъ Патели отъ Сливенъ и ще се продаде за исплащане дѣлга му 60 лева къмъ Фатме Али Кодж отъ Сливенъ, по испълнителни листъ № 2610. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. чл. 1004—1025 отъ Гражданското сѫдоприизводство.

гр. Сливенъ, 22 Декември 1899 год.

Сѫдебенъ приставъ: **Н. Д. Полински.**

1—2

ОБЯВЛЕНИЕ № 7151

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующите недвижими имоти, лежащи въ землището на гр. Сливенъ.

Къща въ махала „Ески Намазгяхъ“ състояща отъ двѣ стаи и хаетъ, подъ единъ покривъ, мутвакъ и ахъръ, построени отъ кирпичъ и дървенъ материалъ, дворско мѣсто около 100 квадр. метра, граници: Тодоръ Дититровъ, Бояджийско училище и улица, за 400 лева.

Имота принадлежи на Нойко Андоновъ, отъ Сливенъ и ще се продаде за исплащане дѣлга му 400 лева къмъ Сливенската Земѣд. Касса, по испълнителни листъ № 4472/98. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѫдоприизводство.

гр. Сливенъ, 22 Декември 1899 год.

Сѫдебенъ приставъ: **Н. Д. Полински.**

ОБЯВЛЕНИЕ № 7149

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующите недвижими имоти, лежащи въ землището на с. Кавлаклий.

1) Нива въ „Али Бѣговъцъ“, 2 дек. 3 ара, за 10 лева.

2) Нива въ „Малъ Тарла“ 12 дек., 3 ара, за 45 лева.

3) Нива въ „Крушата, 12 дек., 8 ара, за 45 лева.

4) Нива въ „Глоджака“, 4 дек., 6 ара, за 20 лева.

5) Нива въ „Глоджака“, 1 дек., и 8 ара, за 5 лева.

6) Нива въ „Айкъна“ 8 кек., и 5 ара, за 30 лева.

7) Нива въ „Айкъна орта“, 1 дек., и 5 ара, за 10 лева.

8) Нива въ „Барата“ отъ 2 дек., и 2 ара за 15 лева.

9) Нива въ „Барата“ отъ 9 ара, за 4 лева.

10) Нива въ „Глоджака“, 1 дек. и 8 ара, за 10 лева.

11) Нива въ „Глоджака“, 7 дек. и 7 ара, за 25 лева.

12) Нива въ „Калдъръма“, отъ 9 дек. и 1 аръ, за 30 лева.

13) Ливада въ „Атъ Чайръ“, отъ 5 дек. и 1 аръ, за 25 лева.

Имота принадлежи на Елена Хр. Иванова, отъ Кавлаклий и ще се продаде за исплащане дѣлга ѝ 614 лева 38 ст. къмъ Сливенската Земѣд. Касса, по испълнителни листъ № 3606/96. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѫдоприизводство.

гр. Сливенъ, 22 Декември 1899 год.

Сѫдебенъ приставъ: **Н. Д. Полински.**

1—2

ОБЯВЛЕНИЕ № 7147

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующите недвижими имоти, лежащи въ землището на село Димирджилий.

Имоти на Ат. Кондевъ

Дворъ въ село Димирджилий, състоящъ се отъ една стая, построена отъ плѣтня и покрита съ слама, и съ около 1 декаръ дворско мѣсто, граници: Иванъ Коевъ, Митю Марковъ и путь, за 50 лева.

Кондю Коевъ

Единъ дворъ въ село Димирджилий отъ една къща съ двѣ стаи, покрити съ слама, единъ плѣвникъ, покритъ съ слама, съзиденъ отъ единъ хамбаръ и съ дворско мѣсто 2 декара, граници: Иванъ Тоневъ, Стоянъ Вълевъ вада и улица, за 50 лева. и ще се продаде за исплащане дѣлгътъ имъ 449 лева, къмъ Сливен. Земл. Касса, по испълнителни листъ № 3371/96. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѫдоприизводство.

гр. Сливенъ, 22 Януари 1899 год.

Сѫдебенъ приставъ: **Н. Д. Полински.**

1—2